

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. гр. Хасково, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Геновева Р. Стойчева
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20245640200009 по описа за 2024 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от А. Д. Т. от град Хасково срещу Наказателно
постановление № 23-1253-000836 от 03.07.2023 г. на Началник – група в
Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково, с което на основание чл.
53 от ЗАНН, и по чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП, на жалбоподателя е
наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, както и
административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок
от 6 месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. В подадената жалба, се
релевират оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното с нея
наказателно постановление. Твърди се в жалбата и че санкционният акт
подлежи на отмяна, поради неправилност и необоснованост, доколкото не
било виновно извършено от жалбоподателя вмененото му нарушение. Моли
съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното наказателно
постановление на Началник –група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на

МВР Хасково. Претендира и присъждане на разноски за пълномощника за оказана безплатна правна помощ на жалбоподателя.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез упълномощения по делото представител - адв. С. П. заявява, че поддържа жалбата, а в представени писмени бележки по същество развива конкретни съображения за нейната основателност. Претендира и присъждане на направени по делото разноски.

Административнонаказващият орган – Началник – група в Сектор ПП при ОД на МВР - Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо заявява становище по жалбата и моли изложените в нея доводи да не бъдат взети предвид и същата да бъде оставена без уважение, а при условията на евентуалност – възразява за прекомерност на направените от другата страна разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 02.05.2023 г. свидетелите К. Й. В. и А. К. А., двамата на длъжност „*****“ в Сектор ПП при ОД на МВР - Хасково, били на работа, в град Хасково, като в около 16:00 часа забелязали движение по бул. „*****“ в град Хасково и спрели за проверка моторно превозно средство - автомобил марка „***“, модел „****“ с рег. № *****. В хода на проверката било установено, че моторното превозно средство било управлявано от жалбоподателя А. Д. Т., като собственик било лицето Г. Р. П. от с. А., обл. Хасково. След справка било констатирано, че превозното средство било със служебно прекратена регистрация, на основание чл. 143, ал. 15 от Закона за движението по пътищата, доколкото собственикът не бил пререгистрирал МПС в двумесечен срок от придобиването му, като водачът видимо бил изненадан от този факт. С оглед тези констатации, на 02.05.2023 г., на място, срещу жалбоподателя, в негово присъствие, бил съставен от свид. К. Й. В., Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 772386 за нарушение по чл. 140, ал.

1 от ЗДвП, който А. Д. Т., подписал, а в графата за обяснения и възражения срещу съставения акт вписал, че няма такива, като бил уведомен за правото да подаде възражения в 3 – дневен срок от връчване на акта. Възражения срещу съставения АУАН не са постъпили и допълнително в рамките на законоустановения срок от връчването му, осъществено на дата 02.05.2023 г., според отразеното в приложената разписка.

Със съставяне на акта за установяване на административно нарушение, били иззети: ***** и 2 броя регистрационни табели *****.

С Мотивирана резолюция № 23-1253-M000112 от 12.06.2023 г. на наказващия орган, на основание чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, административнонаказателното производство относно деянието по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП било прекратено, поради това, че деянието съставлява престъпление, а материалите били изпратени на РП – Хасково по компетентност.

При издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка относно нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и наложил процесните санкции за това деяние, вписвайки че издава наказателното постановление на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН и Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 20.06.2023 г. на прокурор в РП – Хасково, с което е отказано да се образува досъдебно производство и е прекратена пр. пр. № 2712/2023 г. по описа на РП – Хасково, а материалите – изпратени на ОД на МВР – Хасково за преценка основанията за реализиране на административно – наказателна отговорност.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите К. Й. В. и А. К. А. относно фактите, възприети от тях при извършването на процесната проверка – пряко и непосредствено, а така също и тези касаещи процедурата по съставяне на акта за установяване на административно нарушение като логически последователни и вътрешно безпротиворечиви, включително относно факта на управлението на МПС от страна именно на А. Д. Т. и неговото поведение. Всъщност, относно качеството на жалбоподателя „водач“

на спряното за проверка МПС не се и възразява от него по делото. Гласните доказателства в тази насока са убедителни и логически последователни, като показанията на изброените свидетели в тази част се кредитират с доверие. За другата група факти, отнасяща се до субективния момент, съдът ще анализира гласните доказателствени източници в изложението по същество.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, в редакцията, относима към датата на деянието, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По републиканските пътища, отворени за обществено ползване, включени в трансевропейската пътна мрежа, и по такива, които са извън нея, или по техни участъци се допускат само моторни превозни средства с валиден винетен стикер, залепен по начин, възпрепятстващ повторното му ползване. Според чл. 175, ал. 3 ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Следователно, деянието, за което на жалбоподателя са наложени административни наказания е обявено от закона за наказуемо.

В конкретния случай, не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка с действията по съставянето на акта за установяване на административно нарушение и връчването му на жалбоподателя. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения. Съставеният акт за установяване на административно нарушение отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН относно необходимото съдържание, като деянието, макар и лаконично, е описано в достатъчна степен ясно откъм характеризиращите го от обективна страна признаци, по начин да бъде обезпечено правото на защита на жалбоподателя в аспекта да разбере всички факти от състава на нарушението, за което е привлечен към административно наказателна отговорност, за да може да организира защитата си. Още повече, предвид хипотезата на чл. 36, ал. 2 от

ЗАНН, съставянето на акт за установяване на административно нарушение не е било и необходимо за едно от нарушенията, но все пак това изисква известни уточнения от процесуално естество, които ще бъдат направени по – долу при необходимост.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, а при преценка дали в процеса на реализиране на отговорността са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените е необходимо да бъде отбелязано, че наказващият орган е прекратил административнонаказателното производство, отпочнато със съставяне на акт за установяване на административно нарушение срещу жалбоподателя А. Д. Т. относно нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, поради това, че деянието съставлява престъпление, а материалите са били изпратени на РП – Хасково по компетентност. Такова прекратяване на административнонаказателното производство по отношение на описаното в процесния АУАН нарушение е било необходимо, поради реализиране на основанието по чл. 33, ал. 2 от ЗАНН и конкуренцията между наказателната и административно наказателната отговорност в аспекта на спазване на принципа *non bis in idem* и съобразяване на примата на наказателната отговорност. Това е приел и наказващият орган и пристъпвайки към издаване на наказателното постановление в хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН въз основа на постановление за отказ да се образува ДП и поради липсата на конкуренция с висящо наказателно производство, административнонаказателното е реализирано без колизия с принципа *non bis in idem*. Не е изтекла и абсолютната давност за привличане и реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Отделно, от отпочване първоначално на административнонаказателното производство, станало със съставяне на акта за установяване на административно нарушение до прекратяване и изпращане на преписката от прокурора не е изминал срок, надхвърлящ преклузивния 6 – месечен срок за издаване на наказателното постановление и реализиране по този начин на административнонаказателната отговорност.

При преценка в рамките на осъществявания контрол за законосъобразност на санкционния акт относно деянието, квалифицирано по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, е необходимо да бъде отбелязано и следното:

Както вече бе отбелязано по – горе, преценката на прокурора за доказаност от обективна и субективна страна и за степента на обществената опасност на деянието или не, не обвързва наказващия орган, нито пък съда, а всеки от решаващите органи следва да прецени наличието на деяние, неговата обществена опасност, авторството и вината на привлеченото към отговорност лице. В случая, издавайки наказателното постановление, наказващият орган е преценил, че от материалноправна страна се установява осъществяването на деяние. Тази преценка на наказващия орган, че извършеното осъществява признаците от обективна страна на състава на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, както иначе правилно е квалифицирано, е принципно обоснована.

Служебната дерегистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, подкрепя тезата, че превозното средство не е било регистрирано по надлежния ред след тази дата, в който момент действително е осъществено и процесното управление. Това деяние е наказуемо по чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП, която е подбрана от наказващия орган в съответствие с описаните факти, но при преценка на материалноправните предпоставки за реализиране на отговорността не е била отчетена в необходимата конкретика цялостната фактология по случая и всички обстоятелства в тяхната взаимовръзка от гледна точка и на субективния момент, който именно е решаващият за крайния извод на съда. Изначално ясно е, че моторното превозно средство все пак в предходен момент е било регистрирано по надлежния ред и същото е било с регистрационни табели, поставени на съответното място, а приобретателят пък следва да е бил наясно за въведеното в чл. 145, ал. 2 от ЗДвП задължение в съответния срок да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба и за последиците от неизпълнение на това задължение в двумесечен срок от придобиването на превозното средство, регистрацията служебно се прекратява по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП с отбелязване в автоматизираната информационна система. За разлика от хипотезата по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в настоящата уведомяване на приобретателя не се изисква. Особеното в случая обаче е, че не приобретателят е бил водач на моторното превозно средство, за да се

пренесат тези разсъждения автоматично по отношение на жалбоподателя, а се изисква допълнителен анализ по отношение на санкционираното лице. Последният не е собственик или приобретател на процесното ППС, поне не се твърди друго, няма данни при какви обстоятелства приобретателят му е предоставил управлението на процесната дата, при което, макар за жалбоподателя А. Д. Т., като водач, да възниква задължението да провери и документите, касаещи автомобила, за да бъде убеден, че поема управлението в съответствие с изискванията на законодателството и в частност на тези по Закона за движението по пътищата, Закона за пътищата и Кодекса за застраховането, то конкретно няма как да е наясно за обективните признаци от състава на нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Или, поне остана недоказано с оглед разпределението на доказателствената тежест.

Следователно, същият, макар и адресат на правна норма – чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, няма доказателства дали е действал съзнателно, доколкото, освен, че не е управлявал собствено моторно превозно средство, който факт се извежда още от съдържанието на съставения по надлежния ред АУАН, ползващ се с формална доказателствена сила за отразените в него обстоятелства, не са събрани допълнителни доказателства, още повече, че жалбоподателят е носел и СРМПС, иззето като доказателство със съставяне на процесния АУАН. Жалбоподателят, при очертаните фактически положения, не е можел, нито е бил длъжен да бъде наясно, че срокът за приобретателя за пререгистрация е започнал да тече, от кога, дали е бил изтекъл без да изпълни той задължението си за пререгистрация. Същият, действително, е бил длъжен да се осведоми относно факта на регистрация на моторното превозно средство от собственика – в този смисъл Решение № 754 от 10.11.2022 г. на Административен съд – Хасково по КАНД № 785/2022 г., но липсват данни дали това реално е можело и е било сторено от жалбоподателя по различен начин от този да представи СРМПС, а в тежест на наказващия орган е да представи доказателства в обратна насока. Следователно, налице е основание, както обосновано счита пълномощникът на жалбоподателя, за изключване на отговорността в случая за жалбоподателя, като водач на управляваното превозно средство, със служебно прекратена именно на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП регистрация.

По изложените съображения, подадената жалба се явява основателна и следва да бъде уважена в тази част, а наказателното постановление –

отменено от съда, като незаконосъобразно издадено и като неправилно в същата част и относно деянието по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН в тежест на административнонаказващия орган, респ. издател на електронния фиш, следва да бъдат възложени разноски за заплащане на възнаграждение на упълномощен по делото адвокат, с оглед представените доказателства, че е сключен договор за правна защита и съдействие между жалбоподателя и адв. С. П. в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което налага да бъде обсъдено направеното възражение на другата страна за прекомерност. В случая, фактическата и права сложност на делото не надхвърля обичайната за този тип производства, въпреки, че делото не е приключило в едно съдебно заседание с явяване на адвоката, а размерът на това адвокатско възнаграждение, уговорено между страните е съобразно минималното, определено по правилата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7 и по чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което не следва да бъде намалявано от съда, а присъдено в уговорения и заплатен размер.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 23-1253-000836 от 03.07.2023 г. на Началник – група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Хасково да заплати на А. Д. Т., ЕГН: *****, с адрес: с. А., обл. Хасково сумата в размер на 600 лева, представляваща направени по делото разноски за възнаграждение на упълномощен по делото адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинала!

Секретар: Г.С